

מסורת הש"ס

אמר להם הממונה

פרק שלישי יומא

לא

עין משפט
גור מצוה

חולץ או אינו חולץ. לר' יהודה דאמר מפני סרך טבילה בעלמא היא פסקה זה חליצה כשאר טבילות או דילמא כיון דלינה כיון דלינה צאה אלא להזכירו על הטומאה ישנה ולא לטרה זה היא צאה לא פסקה זה חליצה: שמה ביאה. לענין טבילה זו וצריך לטבול אס צא להכניס אחד מאבריו לעזרה: מהו שיעשה סכין ארוכה. לפטור עצמו מן הטבילה ויעמוד חוץ לעזרה וישיט ידו לפניו וישחוט מי מופטר כזכי מן הטבילה או דילמא צבי טבילה. ולענין הכשירה דקרבן זה קא מבעינה ליה דלף על גב דעמד מבחוץ ושחט כשירה דמיא צובחיס (דף 77 ב:). זן הצקר לפני ה' ולא שחט לפני ה': סייעי לן זומא. דמחמיר בה: סייעי לרבנן דפליגי עליה דר"י. ואמרו כל אדם לא צבו טבילה: לגואי. הכנס לה: עין עיטס. ממנו צאה אמת המים לצית טבילה שער המינס שעל החומה. ולפי ענין המקראות נראה לי שהוא מעיין מי נפתח האמור בספר יהושע (טו) שמשם הגזול משפט ויורד לנזורה ולמערב והוא (ו) הגזול בכל ארץ ישראל. והן מילתא דאזי משום דאמרין צובחיס (דף 77 ב:). סבור למיניהן צביה המתקש צבון עיטס אמרי נחמי ציה פורתא דכמי (דכריס לב) וצין כתפיו שכן דשמעיין מיניה שהוא גזוה מן הכל ולא פריש מנא ליה ופריש ליה אזי הכא: גבוה מקרקע עורה עשרים ושש אמות. כמדת גזוה שער המים וצין כלי של שלש אמות מלמעלה להחזיק ארבעים סאה שאי אפשר למים לעלות להר שהוא גזוה ממונס שזבצין ס: חוץ משל אולם.

תורה אור השלם

1. ובי יטהר היום מובו וקפר לו שבעת ימים לטהרו ויבסס בגדיו ודחין בשרו במים חיים וטהר: וירקא טו יג (ז) ואיש כי יצא ממצוה שכבת זרע ודחין במים את כל בשרו וקטמא עמי הקרבו: וירקא טו טז

מוסף רש"י

במים במי מקרה. ההסבן משמע, וע"פ דלוא חייס מלוא כמיס חייס (שירובין ד:). צמיס משמע מיס הממונס יחידו (שם ד:). או: צמיס נקודמו צפת"ת, משמע מיס המוחזיס, לאפקין שאזבן, ומיאו מיס חייס לא לרין, מדכמיס צוב וירקא טו) מיס חייס מללא דשאר טמאין לו, מיס חייס צבו, ומיאו צמיס, צמיס המוחזיס, ע"פ שכן צמיס (וחגיגה יא): או: צמיס, מיס המוחזיס שנקוו מוחזיה מעלמס, מללא כמיס מיס (צבא"ל) למטוטי שזבין דלאלי השמא ומימי וטבלי (דרכים פסחים קט). כל שברו. משמע לו צבו צאה (שירובין ד:). מללא כמיס צבו, משמע שכל גופו עולה כגון שאיט נראה אלה טולו מטהי (דרכים פסחים קט).

תוס' ישנים

מהו שיעשה כבן ארוכה וישחוט בו'. חייבה ליה לנן זומא שמאריך טבילה על המורה להורו הכנס לעזרה לפי משנה מצבד חול לצבד קודש לנרץ עבודה וגם מקוש שאין עיטס כרת למקוס שעוטה כרת ולכן מחמיר מדרכין ואפילו למארוע לטבול בשמיני עלו להכניס ידיו לטוהות ואשפי' משנה צבדי לצבד קודש ואין מכינס [חולץ] ידיו ולצבוה ונתן קודש ורגל ומעבי נמי לר"י דפליגי אבן זומא ואינו מאריך טבילה ואפילו הכנס לטוהות לעזרה אלא מדרבנן ולכן מיקל גס במארוע צבדיי שלו כדי להטיט ידיו לצבוהות כיון שטבול בטהורו במערב גס אינו מכניס עשבי כל גופו. מעבי לן זומא עד כאן על מחיבן נן זומא אלא לגואי, רינן מארוע שמתכיס ידיו

חוצין או אינו חוצין

חוצין או אינו חוצין אמר ליה (ב) כל דתקון רבנן כעין דאורייתא תקון אמר ליה אבבי רב יוסף (ג) ביאה במקצת שמה ביאה או לא א"ל (ד) בהונות ויכירו שהן ביאה במקצת ותניא מצורע טובל ועומד בשער ניקנור איבעיא להו מהו שיעשה סכין ארוכה וישחוט תיבעי לכן זומא תיבעי לרבנן דפליגי עליה דר' יהודה תבעי לכן זומא עד כאן לא מחייב בן זומא אלא לגואי אבל לבראי לא או דילמא אחי לאימשוכי תיבעי לרבנן דפליגי עליה דרבי יהודה ע"כ לא קאמרי רבנן התם דלא קא עביד עבודה אבל הכא דקא עביד עבודה לא או דילמא לא שנא תיקו: חמש טבילות ועשרה קידושין מובל: ח"ר (א) חמש טבילות ועשרה קידושין מובל כ"ג ומקדש בו ביום וכולן בקודש בבית הפרוה חוץ מראשונה שהיתה בחול ע"ג. שער המים ובצד לשכתו היתה אמר אבבי שמע מיניה עין עיטס גבוה מקרקע עורה עשרים ושש אמות דתנן (ב) כל הפתחים שהיו שם גובהן עשרים אמה ורחבן עשר אמות חוץ משל אולם (ג) ותניא ורחין בשרו במים בכי מקוה כל בשרו ימים שכל גופו עולה בהן ויבמה על אמה על אמה ברום ג' אמות וישיערו חכמים מי מקוה ארבעים סאה והא

ואי

בית הפרוה. תימה לי והא גגין ועלויות לא נתקדשו ו"ל גג צית הפרוה היה שזה לקרקע עורה דכי האי גוונא משני צדוק פ' כילד זולין והאיכא

(פסחים דף פו.) אהה דפריך מהלכות הצנויות צקודש ופחומוות לחול מוכן חול וגבוהיטין קודש צשגבוהיטין שוין לקרקע עורה אצל תימה לי אי גג צית הפרוה שזה לקרקע עורה מסיכה למה לי דלמחר צפ"ק (דף עז.) לשכת המדייטין כו' עד משם מסיכה עולה לגג צית הפרוה ו"ל דגג צית הפרוה אע"ג דשוח לקרקע עורה לא היה פתח לעזרה משום צניעות לפי שכהן גדול טובל שם אלא היו נכנסין לו דרך לשכת המדייטין שהיתה תחת הקרקע ומשם מסיכה עולה לגג צית הפרוה ו"ל דלשכת המדייטין תוכה קודש דאי לא תימה היה הוה ליה גג צית הפרוה כמו לשכות הצנויות צקודש ופחומוות לחול דלמחר לגעיל דמוכן חול גדול על כרחן לפי שמה המדייטין שגג צית הפרוה פתוח על תוכה קודש ואע"ג דפרישנא דלשכת המדייטין מחילה היא ו"ל יוחנן צברק כילד זולין (פסחים פט ב.) מחילות לא נתקדשו הא אוקימונא התם להא דרבי יוחנן צפתמוות להר הצית אצל פחומוות לעזרה נתקדשו ואין להקשות כי פריך התם מהלכות וכו' ואוקמינן צשגבוהיטין שוין לקרקע עורה והדר פריך מסיפא א"כ הוה ליה מחילות ו"ל יוחנן מחילות לא נתקדשו אמאי לא פריך ממתני' דפרקין וממתני' דמדות כרפי' ד"ל מאי נפקא מינה היהיה דהלכות נמי ממני' היא צפ"ג דמסכת מעשר שני (מ"ח) ואדכרה נחמי ליה למיפריך מינה טפי ממתני' דהכא ודמדות לפי שהיא שנויה צסדר זרעים שהוא קודש לסדר מועד וסדר קדשים ועוד משום דפריך שמי קושיות מינה מרישא ומסיפא: עין עיטס גבוה מקרקע עורה כ"ג אמות. תימה לי ומנאן דצית העיטסה הימה גבוהה אלא שמי אמות והכהן גדול יוצא גבוהה ויש לומר מסתמא כל מה שהיו יכולין להקל עליו משום חולש' דכפן גדול היו עושין ודקר עמידה היה טובל כי זה נקבל לו יומת לעשות: אמה ע"א אמה ברום שלש אמות. אין לומר דגזוהו של אדם מראשו של אדם גזוהו אינו אלא שלש אמות דא"כ בפי היזק ראיה דבעי ארבע אמות צפ"ק דצבא צבתא (דף צ:). למה לי כולי האי אלא י"ל דעד כתיפיו הוא שלש אמות ואף על פי שאין זוארו וראשו מחזיק אמה כיון דאפיקתייה משלש אמות אוקמא ארבע אמות ועוד דאי אפשר לקרקע שתלקט צמלקט ורהיטי ופעמים שמי צששוית פתוח מג' טפחים סמוך לכוחל וחימנין נמי שעומד על אצבעות רגליו ורואה מעצד לכוחל וגזי כוכין צפרק המוכר פירות (שם דף ק:). ועס דארכו ארבע אמות היינו צין ראשו וצין דפי הארון שלמעלה ולמטה ועוד צריך שיהא צביוו והא דכגי הכא גצי מקוה צשלא אמות היינו משום דכשעומק המים שלש אמות כשכנס צבן לפי מים על ראשו ועלוין למעלה גס יכול לכוף ראשו קצת עד שיתכסה כל גופו צמיס ומה יש שם צבתרוס של מגילת אסתר אסתר צשענדתא אציטלבו על צ"בא דתלת אמינן דלפון אציטלבו על צ"בא דתלת אמינן וכו' ויש לומר כולם קטועי ראש היו שנהרגו ואח"כ נתלו וכן משמע צפרק המצניע (שם דף צ:). ועס דלמחר גופו של אדם ג' אמות דלואו ליהו עס הראש דקאמר התם המוליא משוי למעלה מעשרה חייב שכן משא צני קצת דלמחר מן ארון ט' וכפורת טפס חגיגרי דכל טוגא דמידלי צמוות מילתא מלעיל ומרי מילתא אסתר אסתר צשענדתא אציטלבו על צ"בא דתלת אמינן דלפון אציטלבו על צ"בא דתלת אמינן וכו' עס צכתף ישאו נמלא שיהיה מן הארון למטה מן הכתף ו' טפחים וצ' שלשים נמלא דאחתי היה גזוה מן הקרקע י"א טפחים ושלש אצל אי הו עס

חוצין או אינו חוצין. פרש"י דלר"י קא מבעינא ליה וקשה לי דאם כן הוה ליה למימר צדיקה לר"י אלא נראה דצין לנן זומא צין לר"י וצבילה שהוא טובל כשאניו צא לעבוד אלא ליכנס ציאה ריקנית דצהא מודה צן זומא דלא הויה אלא דרצנן שמה יעבוד כרפי' לעיל והא דקא מבעינא ליה הכא חוצין או אינו חוצין טפי מכל טבילות דרצנן כגון י"ח דבר וכיוצא בזה יש לומר משום דהא טבילה מעלה יתירה היא ששרי טעור גמור הוא ואין כלי צד משע טומאה אלא מעלה בעלמא וחומר'א יתירה היא ולהכי מבעינא ליה דילמא אינו חוצין: ותניא מצורע מובל ועומד בשער ניקנור. לפרש"י שפיטס דלרבי יהודה מבעינא ליה מאי קא פשיט מהכא הא היה לאו ר"י דר' יהודה פליג עלה לעיל י"ל אשפי"ט פשיט שפיר דלמרבנן דלמרי דעביד מעלה אפילו צבציל ציאת מקצת ה"ג לר"י צבצילת כל אדם דהויה דרצנן צריך לטבול אפילו לצית מקצת: הא דריבא אחי לאימשוכי. הא דאמר ר"פ הכל שוחטין (חולין דף צ: ושם) ור"פ כל הפסולים (וצמים דף לז.) דלמאין צבוקדין לכתחילה לא ישחוט צכיון ארוכה שמה יגעו צבצר ולא קאמר טעמא דילמא אחי לאימשוכי ואע"ג דהכא מספקי' ליה אי גורנין דילמא אחי לאימשוכי או לא הני מילי צטהור אצל צמוטא דאיכא כרת איכא למיחש טפי וי"ל דכרצה היא הנותנת התם כיון דטמא הוא וזיר טפי ולא עייל אצל טעור איכא למיחש טפי דילמא אחי לאימשוכי: וברואן בקודש בגג

חוצין או אינו חוצין אמר ליה (ב) כל דתקון רבנן כעין דאורייתא תקון אמר ליה אבבי רב יוסף (ג) ביאה במקצת שמה ביאה או לא א"ל (ד) בהונות ויכירו שהן ביאה במקצת ותניא מצורע טובל ועומד בשער ניקנור איבעיא להו מהו שיעשה סכין ארוכה וישחוט תיבעי לכן זומא תיבעי לרבנן דפליגי עליה דר' יהודה תבעי לכן זומא עד כאן לא מחייב בן זומא אלא לגואי אבל לבראי לא או דילמא אחי לאימשוכי תיבעי לרבנן דפליגי עליה דרבי יהודה ע"כ לא קאמרי רבנן התם דלא קא עביד עבודה אבל הכא דקא עביד עבודה לא או דילמא לא שנא תיקו: חמש טבילות ועשרה קידושין מובל: ח"ר (א) חמש טבילות ועשרה קידושין מובל כ"ג ומקדש בו ביום וכולן בקודש בבית הפרוה חוץ מראשונה שהיתה בחול ע"ג. שער המים ובצד לשכתו היתה אמר אבבי שמע מיניה עין עיטס גבוה מקרקע עורה עשרים ושש אמות דתנן (ב) כל הפתחים שהיו שם גובהן עשרים אמה ורחבן עשר אמות חוץ משל אולם (ג) ותניא ורחין בשרו במים בכי מקוה כל בשרו ימים שכל גופו עולה בהן ויבמה על אמה על אמה ברום ג' אמות וישיערו חכמים מי מקוה ארבעים סאה והא

ואי

בית הפרוה. תימה לי והא גגין ועלויות לא נתקדשו ו"ל גג צית הפרוה היה שזה לקרקע עורה דכי האי גוונא משני צדוק פ' כילד זולין והאיכא (פסחים דף פו.) אהה דפריך מהלכות הצנויות צקודש ופחומוות לחול מוכן חול וגבוהיטין קודש צשגבוהיטין שוין לקרקע עורה אצל תימה לי אי גג צית הפרוה שזה לקרקע עורה מסיכה למה לי דלמחר צפ"ק (דף עז.) לשכת המדייטין כו' עד משם מסיכה עולה לגג צית הפרוה ו"ל דגג צית הפרוה אע"ג דשוח לקרקע עורה לא היה פתח לעזרה משום צניעות לפי שכהן גדול טובל שם אלא היו נכנסין לו דרך לשכת המדייטין שהיתה תחת הקרקע ומשם מסיכה עולה לגג צית הפרוה ו"ל דלשכת המדייטין תוכה קודש דאי לא תימה היה הוה ליה גג צית הפרוה כמו לשכות הצנויות צקודש ופחומוות לחול דלמחר לגעיל דמוכן חול גדול על כרחן לפי שמה המדייטין שגג צית הפרוה פתוח על תוכה קודש ואע"ג דפרישנא דלשכת המדייטין מחילה היא ו"ל יוחנן צברק כילד זולין (פסחים פט ב.) מחילות לא נתקדשו הא אוקימונא התם להא דרבי יוחנן צפתמוות להר הצית אצל פחומוות לעזרה נתקדשו ואין להקשות כי פריך התם מהלכות וכו' ואוקמינן צשגבוהיטין שוין לקרקע עורה והדר פריך מסיפא א"כ הוה ליה מחילות ו"ל יוחנן מחילות לא נתקדשו אמאי לא פריך ממתני' דפרקין וממתני' דמדות כרפי' ד"ל מאי נפקא מינה היהיה דהלכות נמי ממני' היא צפ"ג דמסכת מעשר שני (מ"ח) ואדכרה נחמי ליה למיפריך מינה טפי ממתני' דהכא ודמדות לפי שהיא שנויה צסדר זרעים שהוא קודש לסדר מועד וסדר קדשים ועוד משום דפריך שמי קושיות מינה מרישא ומסיפא: עין עיטס גבוה מקרקע עורה כ"ג אמות. תימה לי ומנאן דצית העיטסה הימה גבוהה אלא שמי אמות והכהן גדול יוצא גבוהה ויש לומר מסתמא כל מה שהיו יכולין להקל עליו משום חולש' דכפן גדול היו עושין ודקר עמידה היה טובל כי זה נקבל לו יומת לעשות: אמה ע"א אמה ברום שלש אמות. אין לומר דגזוהו של אדם מראשו של אדם גזוהו אינו אלא שלש אמות דא"כ בפי היזק ראיה דבעי ארבע אמות צפ"ק דצבא צבתא (דף צ:). למה לי כולי האי אלא י"ל דעד כתיפיו הוא שלש אמות ואף על פי שאין זוארו וראשו מחזיק אמה כיון דאפיקתייה משלש אמות אוקמא ארבע אמות ועוד דאי אפשר לקרקע שתלקט צמלקט ורהיטי ופעמים שמי צששוית פתוח מג' טפחים סמוך לכוחל וחימנין נמי שעומד על אצבעות רגליו ורואה מעצד לכוחל וגזי כוכין צפרק המוכר פירות (שם דף ק:). ועס דארכו ארבע אמות היינו צין ראשו וצין דפי הארון שלמעלה ולמטה ועוד צריך שיהא צביוו והא דכגי הכא גצי מקוה צשלא אמות היינו משום דכשעומק המים שלש אמות כשכנס צבן לפי מים על ראשו ועלוין למעלה גס יכול לכוף ראשו קצת עד שיתכסה כל גופו צמיס ומה יש שם צבתרוס של מגילת אסתר אסתר צשענדתא אציטלבו על צ"בא דתלת אמינן דלפון אציטלבו על צ"בא דתלת אמינן וכו' ויש לומר כולם קטועי ראש היו שנהרגו ואח"כ נתלו וכן משמע צפרק המצניע (שם דף צ:). ועס דלמחר גופו של אדם ג' אמות דלואו ליהו עס הראש דקאמר התם המוליא משוי למעלה מעשרה חייב שכן משא צני קצת דלמחר מן ארון ט' וכפורת טפס חגיגרי דכל טוגא דמידלי צמוות מילתא מלעיל ומרי מילתא אסתר אסתר צשענדתא אציטלבו על צ"בא דתלת אמינן דלפון אציטלבו על צ"בא דתלת אמינן וכו' עס צכתף ישאו נמלא שיהיה מן הארון למטה מן הכתף ו' טפחים וצ' שלשים נמלא דאחתי היה גזוה מן הקרקע י"א טפחים ושלש אצל אי הו עס

אפילו כשירה לעזרה. אבא הבא דעביד עבודה בו'. האי דקרי הכא לשחיתא עבודה לא חיישיא אמאי דלמחר ככהה דומי חשיתא לאו עבודה היא. ד"ל דמי עבודה להצטרך כפן כשאר עבודות הים, [ואצל עובד חליץ טבילה זו קרי לא עבודה דחשיתא טפי ממתני' ומתן בדות]. חשב בבירות בו'. בגמרא מפי' ד' טבילות מקרא וטבילה זו הראשונה מלי נפקא לן מקל וזומא דבן זומא דלעיל אפילו כפי יהודה נמי לית ליה לעיל בשאר ימות השנה. ככהן גדול ציור הכפורים עומד יומל לית ליה סוכר כן מדלתייה כהל כל שכן הכהן, ושמתנין נמי קצין [בג, ח] לרבי יהודה נמי קל וחומר כי היא גזוה נמי צבציל אשין נכנסים לפני ופליטס טעון טבילה כו'. ואין להקשות למה לא ישנה צקדש כמו אחרות, כי מתמאט ט' לו נשוחת הראשונה קודש שיכנס למקוס שעוטה כרת. חשב בבירות ועשרה קידושין. משחיתת התמיד ממחיל כהן, אצל קידוש של תרומת הדין לא תביע אשפי' שהוא היה צביג דכפירטי צפ"ק לעיל [בג, ד] ד"ה אבנן כ, ד ד"ה משון] לפי שהיה צבדו לילה, ועוד שמכאן חליץ היה עושה עבודות על הסדר אצל לחת תרומת הדין יטל ללחם מן העורה [ובשבתה] צריך טבילה. ש"פ עין עיטס גבוה מקרקע העירה כ"ג אמות. וא"ת מנא ליה שמקוה היא גזוה ג' אמות צבוקא אמה על אמה, דילמא לא היה גזוה אלא אמה צבתרוס ג' אמות. י"ל דאיכא הוה צבוקא כפיניה טבילתיה וקודס היה וחס לתקני למטם משיטבול גזול כל בן צבוקא, ועוד מתמאט ג' אמות על אמה מקוואות, ואשפי' עיטס היה צריך מ' סאה לעלויות אדם דכפירטיים צבציל קצת צפרק מרובה [בג, ו] וכן פירש רבינו שמואל. [ו] אין לומר שעיטס היה צ"ס דקר נקב שיהא צבלמט דרופון ולא היה צבציל אמה על אמה מגיעין חולין מעלין מן הארון לאחיותיה של לא יכיר בעלמא עיטס צבוקא. כ"כ גיפס וצויה כתיב. מרמזית כל במלרי

יא או מ"י פ"ג מהלכות ציאת מקדש הלכה יח: יח ב ג ד מ"י פ"ד מקוואות מהלכה א טמג עשין רמג טור ש"ע פ"א ס"א ספי"ג ח:

רבינו חננאל

דמרבנן היא, חוצין כעין דאורייתא. וביאה בעורה במקצת שמה ביאה. מהו שיעשה זה שלא בטעם סכין ארוכה וישחוט, בציא זו עלתה בתריץ. חמש טבילות ועשרה קידושין. ת"ד חמשה טבילות ועשרה קידושין כדלעיל. וכולן בקודש אבית הפרוה, שאמרו רוחין את כהן ישראל בגמרא דבן זכורין עשה י"ב דלכיה, א"ר יהושע בן לוי אמת המים היתה מושכת בו בציא עיטס וכו'. כן גם בזה המקוה היו מימיו נמשכין בו מזה המצין שהיה נקרא עין עיטס. והיה גובה השער כ' אמה ובצין המקוה עמיו היה על אמה ברום שלש נמצא עין עיטס גבוה מקרקע עורה כ"ג אמות ויותר כדי המים נמשכין מעין עיטס ור"י [גלן] המים שדל המקוה שער גבי שיהיה.

תוס' ישנים

אחרונים הללו כי הטעם הראשון נכון ועיקרו. ולשמא יגע בצבר לילא למיחש הכא צימות יו חס צשחיתוט חולין, דהתם טמא הכא טעור. לנן צבינו. ממי צבינו דכלל דומי דלמרינן צמינס ידיו לצבוהות, למה לו להכניס ידו שמתל כלל, (וחו) [ומיחו] שמה צמי"ד נתן על שחאלו (ויחא) [ואף] שאין לו ימין, וידיו דקאמרי או: או: או: תביע' צ"ר ידוהיה בו', ויש ספירי דגרמז מבעי לרבנן דפליגי עליה דר"י עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא דלא קשה למאן קשה למאי דפירטיט לעיל דכל אדם הכנס לעזרה כו' דלוצרן עבודה מיירי, וי"ל דרפי' לעיל. וה"ר יוסף פירש כאן עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא דלא עביד עבודה כלומר שאינו עושה עבודה מיד צשעה עושה ולכן לא חייבו קודש כטיפוטי צפ"ק לעיל [בג, ד] ד"ה אבנן כ, ד ד"ה משון] לפי שהיה צבדו לילה, ועוד שמכאן חליץ היה עושה עבודות על הסדר אצל לחת תרומת הדין יטל ללחם מן העורה [ובשבתה] צריך טבילה. ש"פ עין עיטס גבוה מקרקע העירה כ"ג אמות. וא"ת מנא ליה שמקוה היא גזוה ג' אמות צבוקא אמה על אמה, דילמא לא היה גזוה אלא אמה צבתרוס ג' אמות. י"ל דאיכא הוה צבוקא כפיניה טבילתיה וקודס היה וחס לתקני למטם משיטבול גזול כל בן צבוקא, ועוד מתמאט ג' אמות על אמה מקוואות, ואשפי' עיטס היה צריך מ' סאה לעלויות אדם דכפירטיים צבציל קצת צפרק מרובה [בג, ו] וכן פירש רבינו שמואל. [ו] אין לומר שעיטס היה צ"ס דקר נקב שיהא צבלמט דרופון ולא היה צבציל אמה על אמה מגיעין חולין מעלין מן הארון לאחיותיה של לא יכיר בעלמא עיטס צבוקא. כ"כ גיפס וצויה כתיב. מרמזית כל במלרי